

Kun tyttäreemme syntyi kiukkuisen näköisenä nelikiloisena, meidän retkeilyimme muuttui täysin. Rinkat laitettiin naulaan, telttä ja makuusäkit rullattiin pusseihin. Liikuttiin lähialueella edestakaisin lastenvaunua työntäen, sillä se rauhoitti kaikkia. Mutta meistä tuli retkeilijöinä ”liikuntarajoitteisia”. Pelastus oli rintareppu, jossa pikkuista kanniskellen pääsi jo hieman pidemmälle. Eväsreppu selässä tasapainotti ryhtiä. Telttä oli leikkimökinä omassa pihassa. Tasan kolme vuotta myöhemmin pullahti poika huutaen maailmaan, ja taas pysyttiin kotosalla. Rintarepulle oli taas käyttöä. Rinkat pakattiin nyt kahden lapsen tavaroille, välipalaa, varavaatteita ja vaippoja päiväretkillä.

Kauempana olevat kohteet vaativat auton lisäksi yöksi majoitusta. Ja lasten kanssa tavaraa joutuu kuljettamaan tosi paljon. Ratkaisu pari vuotta myöhemmin oli retkeilyvaunu. Siellä kulkivat mukana ruuat, vaihto- ja petivaatteet, pesuvesi ja potta. Oli lämpöä ja suojaa. Meistä tuli retkeilijä -karavaanareita.

Kohteina olivat ensin uimarannat järvillä ja pian myös merenrannat. Toisen ollessa unilukkarina tai hiekkakakkuja leipomassa sai toinen hetken aikaa huokaista kauempana. Yleensä kumpi vaan, joten hyvin me selvittiin.

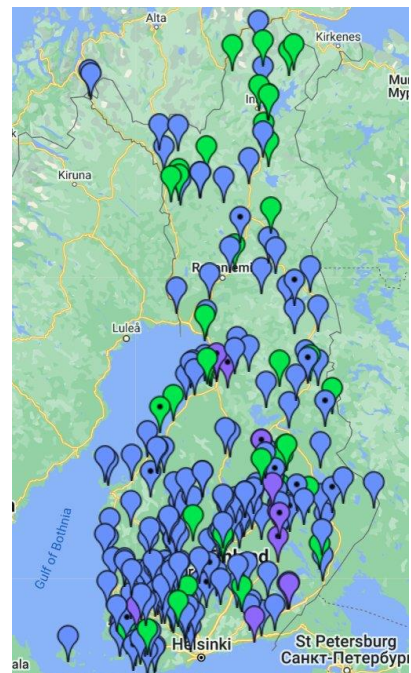
Pian heille kasvoi pitkät raajat ja he saivat omat reput. Liikkumaan päästiin myös kansallispuistoihin ja tuntureille. Totuimme päiväpatikointiin parkkialueilla yöpyen. Uusi vapaus koitti, kun lapset pärjäisivät teineinä kotosalla koiran vahtiessa ja me pääsimme kahdestaan Lappiin kuin kuherrusviikolle. Yövyttiin asuntovaunussa eikä teltassa kuten hääyönä. Leirintäalueiden asukkeja meistä ei tullut, sillä luonto veti puoleensa joka suuntaan. Kiersimme reissuillamme kansallispuistoja ja luontokohteita sekä lavatansseja ja vanhoja kaupunkeja.

Mutta missä ovat retkeilypaikat, joissa voi leirytyä vaunulla? No, pikkuhiljaa tuttuja paikkoja kertyi ympäri Suomea. Itä-Suomessa suosikkejamme olivat Älänteen hiekkarannat Rautavaaralla toisten vaanareiden seurassa, ja Parikkalan Siikalahti hyvänä lintupaikkana.

Liityin karavaanarien keskustelupalstalle ja sieltä sai vihjeitä paikoista, joissa retkeilijät olivat viihtyneet yön yli. Parhaita paikkojaan ei kai kukaan antanut sinne julkisesti nähtävillä. Sijoittelin paikat google maps -karttapohjalle. Tein eriväriset pisarasymbolit luontopaikoille ja taajamapaikoille. Symbolin sisään laitettu piste merkiksi lähialueella olevan palveluja. Jokaiseen paikkaan tuli myös lyhyt kuvaus tekstinä kohteesta. Näin karavaanaripalstan yhteinen reissuparkkikartta rekisteröityneille palstalaisille sai alkunsa. Sinne määriteltiin säännöt ja valvojat toiminnalle.

Google maps sovelluksella puhelimesta voi navigoida suoraan kartalta valittuun kohteeseen. Karttaa päivitetään edelleen. Minulla on tietenkin oma versio kartasta salaisine luontokohteineen.

Korona aikaan retkeilyautot ja harrastajat ovat lisineet huimasti, vallanneet retkeilypaikat. Kaikki eivät tunne eivätkä kunnioita retkeilyn sääntöjä, ei jokamiehen tai nykyisin jokaisen oikeuksia. Festarikansan invaasio on lisännyt maaston kulumista ja roskaamista. Poluilla rynnivät sähkömoottoripyöräilijät eivät näe metsää polkujen mutkilta, juurilta ja kiviltä. Metsän rauha on mennyt.

No, se oli sitä aikaa, nyt retkeilyimme vaunulla on tullut päätökseen. Olemme ihan yllättäen vanhenemassa. Pitkät matkat sekä patikoiden että autolla ovat käyneet liian rasittaviksi. Ja koko vaunuilutouhu kaikkineen vaivoineen. Olemme elämän muutosvaiheessa, sillä kotimme on nyt Päijät-Hämeessä kerrostalossa Torppa on muuttunut kesämökiksi. Juuri siihen käyttötarkoitukseen mihin se alun perin lähes 40 vuotta sitten hankittiin ja kunnostettiin.

Vaunu on nyt myyty ja parkkipaikka ammottaa pihassa tyhjänä. Niinpä peruuttaa sujautan nyt auton lähes päätä kääntämättä parkkitaskuun. Näin me ikäännyimme iloisen arvokkaasti uusia tapoja ja tekoja suunnitellen. Hankittu on jo soutuvene ja sähköavusteinen pyörä. Talvella muistellemme yhteisiä reissujamme valokuvien ja matkakertomuksien tuella.

Kovasti kiitoksia rouvalle. Hän on tuonut yhteiseen retkeilyimme mukaan koko luonnon monimuotoisuuden, kasvit, perhoset ja minullekin lintuharrastuksen. Sillä luonnosta nauttii sitä enemmän mitä enemmän siitä tietää ja ymmärtää. Yhteinen ihastuminen meille tuli myös kesäisiin Pohjois-Norjan jylhiin ja karuihin maisemiin sekä alueen eläimiin.